

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **U. K.**, .zast. Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, ze dne 4. 12. 2018, č. j. 61 Az 30/2018 – 36,

### t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Ladislavu Bártovi **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 3400 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

### O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Ostravě (dále „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 8. 2018 č. j. OAM-104/LE-LE05-VL13-2018, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se stěžovateli podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

[2] Ze správního spisu, který byl postoupen žalovaným, byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Stěžovatel podal dne 1. 6. 2018 žádost o udělení mezinárodní ochrany. V poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 26. 6. 2018 uvedl, že je uzbecké národnosti, islámského vyznání (sunnita) a že nemá žádné politické přesvědčení. Je ženatý, má tři děti, ve vlasti pobýval v obci Andižan. Stěžovatel dále sdělil, že do České republiky přicestoval v únoru nebo březnu 2017 automobilem za účelem práce. Ohledně svých předchozích pobytů ve státech Evropské unie uvedl, že v květnu nebo červnu 2014 odletěl z Taškentu do Rigy a pak dál do Varšavy za prací, jelikož měl polské pracovní vízum. V současnosti nemá žádné vízum ani povolení k pobytu, o mezinárodní ochranu doposud nežádal ani v České republice, ani v jiných státech. Stěžovatel dále prohlásil, že je zdrav. Jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že má v Uzbekistánu dluhy a

vyhrožují mu, že když nezaplatí, prodají ho na orgány. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 26. 6. 2018 stěžovatel žalovanému sdělil, že dluh mu vznikl kvůli požáru na tržišti, kde prodával oblečení. Při tomto požáru mu shořel stánek se zbožím a on neměl jak zaplatit dodavateli, jelikož si prodejem nic nevydělal. Své podnikání stěžovatel pojištěné neměl. Ve vlasti si půjčil na úrok, ale ani to na splacení dluhu nestačilo. Do Polska odjel, aby si na dluhy vydělal, celkem dluží asi 45 000 USD. Jiný důvod k odjezdu z vlasti stěžovatel neuvedl. Stěžovatel se domnívá, že je v Uzbekistánu trestně stíhaný, protože jeho dodavatel zboží na něj podal trestní oznámení. Žena mu říkala, že u nich doma byla policie a hledala jej. Těsně před jeho odjezdem do Polska za ním byl i člověk, který mu půjčil na úrok, a řekl mu, že jestli nezaplatí, tak jej zabije a jeho tělo nikdo nenajde, tento člověk byl dle stěžovatele již dvakrát trestaný. Na policii se po této výhrůžce bál obrátit, protože mu tento člověk řekl, že jestli to udělá, zlikviduje jej nebo jeho rodinu. O mezinárodní ochranu v ČR nepožádal dříve, protože musel pracovat, posílal peníze domů a také splácel krajanům půjčku na operaci zlomené nohy. V Polsku o mezinárodní ochranu nepožádal, protože o tom nevěděl. Na policii v Uzbekistánu by se v případě ohrožení obrátit nemohl, protože má co do činění s mafiány. Nemohl by dokázat, že mu vyhrožují, a i kdyby je zavřeli, nakonec z vězení vyjdou a pomstí se mu. Závěrem pohovoru stěžovatel uvedl, že prosí o pomoc, chce normálně žít, doma má rodinu a děti. Chce získat azyl, aby jej nevyhostili. Až zaplatí dluhy, tak se domů vrátí.

[3] Krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl; konstatoval, že zásadním a v podstatě jediným důvodem stěžovatelova odchodu z Uzbekistánu byla finanční tíseň, přičemž stěžovatel jel do Polska a následně ČR vydělat peníze na splacení svých dluhů a měl v úmyslu se následně do vlasti vrátit. Stěžovatel také uvedl, že má obavy, že jej kvůli dluhům zabijí nebo zavřou. Podle krajského soudu byla stěžovatelova žalobní námitka ohledně vážné újmy hrozící mu v případě jeho návratu do vlasti s odkazem na zprávu Amnesty International za rok 2016 toliko obecná a bez dalšího odůvodnění vztahujícímu se k jeho osobě. Krajský soud také považoval za nedůvodnou námitku týkající se šikany navrátilivších se pracovních migrantů pod záminkou boje proti terorismu, k tomu odkázal na informaci MZV ČR ze dne 22. 11. 2017, podle které ekonomickým migrantům žádný postih nehrozí.

[4] Kasační stížností stěžovatel napadá rozsudek krajského soudu z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatel má za to, že přijatelnost kasační stížnosti je dána s ohledem na to, že je třeba řešit otázku, jež dosud nebyla plně řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu. Za takovou otázku stěžovatel označuje to, zda lze v současné době hodnotit Uzbekistán jako obecně bezpečnou zemi, v níž nehrozí nebezpečí vážné újmy osobám, které se do Uzbekistánu vracejí po skončení nelegálního pobytu v zahraničí.

[5] Stěžovatel nesouhlasí s posouzením jeho situace a hrozby vážné újmy v případě návratu do vlasti, které ve svém rozsudku provedl krajský soud. Stěžovatel se domnívá, že nástupem nového prezidenta nedošlo k zásadní změně situace v oblasti lidských práv. Nelze dle něj jakkoliv bagatelizovat pronásledování mnoha skupin obyvatelstva,

pokračování

zneužívání justičního a policejního aparátu a neakceptovatelný totalitní pořádek panující v zemi.

[6] Stěžovatel má také za to, že podklady pro rozhodnutí shromážděné žalovaným nelze považovat za dostatečné, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 105/2018 – 81, ze dne 4. 2. 2009. Podklady dle něj žádným způsobem nereflektovaly vážnou hrozbu svévolného policejního násilí a nefunkční justici, především ve vztahu k osobám vracejícím se z Uzbekistánu ze zahraničí. Stěžovatel dále uvádí, že neuvedení azylově relevantních důvodů může vést k závěru o nemožnosti udělení azylu, což ale nezavazuje žalovaného povinnosti dostatečně zkoumat eventuální podmínky udělení doplňkové ochrany. K tomu stěžovatel odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009 – 84.

[7] Závěrem stěžovatel poukazuje na to, že při svém eventuálním nuceném návratu do Uzbekistánu se v žádném případě nemůže spoléhat na to, že by byl příslušnými úřady chápán jako „nezávadová“ osoba, a to již z toho důvodu, že se jedná o osobu, která byla fakticky vypovězena z území Evropské unie a logicky na ní lpí podezření z eventuální islamistické inklinace, což je v Uzbekistánu dostatečným důvodem pro nezákonné stíhání a věznění naplňující podmínky vážné újmy. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu ve výroku I. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že je dle něj správní rozhodnutí ve vztahu k důvodům žádosti o mezinárodní ochranu odůvodněno v dostatečném rozsahu. Má za to, že k závěrům obsaženým v rozhodnutí dospěl na základě logických a objektivně podložených úvah. Dále se domnívá, že správní rozhodnutí je dostatečně individualizováno. Žalovaný odkázal na shromážděný spisový materiál a na své vyjádření k žalobě ze dne 19. 10. 2018. Tvrzení stěžovatele, že mu ve vlasti hrozí vážná újma, protože bude považován za extremistu z důvodu pobytu v ČR a vyhoštění z EU, je dle žalovaného pouze spekulativní. Stěžovatel se tak dle žalovaného snaží přiblížit svůj azylový příběh důvodu, kterým by ospravedlnil aplikaci hrozby vážné újmy na svou osobu. Žalovaný také dodává, že z napadeného rozhodnutí vyplývá, že státní orgány Uzbekistánu pod novým vedením naopak začaly podporovat pracovní pobyty svých občanů v zahraničí. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro nepřijatelnost odmítl, případně zamítl pro její nedůvodnost.

[9] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, se ve smyslu § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikovaném pod č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech: 1) kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud*

*nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, 2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, 3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by 4) bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva.*

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[11] Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaný ve svém rozhodnutí věcně a konkrétně posoudil azylový příběh stěžovatele a shledal, že na něj nedopadá žádný zákonný důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud se otázkou nebezpečí hrozícího stěžovateli v případě návratu taktéž zabýval, přičemž ve shodě s žalovaným odkázal na informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 22. 11. 2017, podle níž „*dle aktuální legislativy žádný postih či nebezpečí neúspěšným žadatelům o mezinárodní ochranu v zahraničí nehrozí; uzbecké orgány výběrově vyslýchají navracející se osoby, avšak ekonomičtí či studijní migranti je obvykle nezajímají.*“ Zde je třeba podotknout, že stěžovatel opustil zemi původu výlučně z ekonomických důvodů (chtěl si vydělat na úhradu dluhů vzniknuvších před jeho odchodem z vlasti). Také tvrzení stěžovatele, že v Uzbekistánu hrozí perzekuce osobám vracejícím se z nelegálního pobytu v zahraničí, případně že je na osoby vypovězené z EU nahlíženo jako na inklinující k islamistickému extremismu, ze zpráv o zemi původu založených ve spise.

[12] Námitka stěžovatele o nedostatečnosti podkladů rozhodnutí shromážděných žalovaným taktéž nemůže obstát. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podklady jsou ve shodě s rozsudkem zdejšího soudu č. j. 1 Azs 105/2018 – 81 ze dne 4. 2. 2009 zcela dostatečné. Informace o zemi původu stěžovatele byly čerpány z relevantních zdrojů, ze kterých žalovaný ve věcech mezinárodní ochrany čerpá pravidelně. Zprávy jsou dále vzhledem k žádosti stěžovatele zcela aktuální. Žádost o mezinárodní ochranu podal stěžovatel v roce 2018, přičemž zprávy týkající se země původu pochází z roku 2018, s výjimkou Informace MZV, která byla zpracována 22. 11. 2017. Informace o zemi původu jsou rovněž relevantní, vyvážené a reflektují veškeré důležité aspekty a události v Uzbekistánu, které jsou pro rozhodování o mezinárodní ochraně podstatné.

[13] Námitka stěžovatele, že žalovaný nedostál své povinnosti dostatečně zkoumat eventuální podmínky udělení doplňkové ochrany, rovněž nezakládá přijatelnost kasační stížnosti. Žalovaný se možností udělení doplňkové ochrany ve svém rozhodnutí ze dne 7. 8. 2018 č. j. OAM-104/LE-LE05-VL13-2018 podrobně zabýval na stranách 7 – 10, přičemž vycházel z vyjádření stěžovatele a z poznatků o jeho vlasti obsažených ve shromážděných informacích o zemi původu ve správním spise, jakož i z ustálené soudní

pokračování

judikatury. Na základě těchto informací a poznatků tak žalovaný i nad rámec stěžovatelských tvrzení zvážil hrozbu vážné újmy ve smyslu §14a zákona o azylu a posoudil i to, zda je možné stěžovateli udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny podle § 14b téhož zákona, přičemž správně dospěl k závěru, že podmínky pro udělení této formy mezinárodní ochrany stěžovatel nenaplnuje. Jak žalovaný, tak krajský soud postupovali v souladu s usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2011 č. j. 7 Azs 79/2009 – 84, na které stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval. Žalovaný dostal své povinnosti zvážit v daném případě veškeré formy mezinárodní ochrany v souvislosti se zásadou *non-refoulement*, proto nebylo na místě, aby krajský soud rušil rozhodnutí žalovaného, tedy aby postupoval tak, jak stěžovatel ve své kasační stížnosti navrhuje.

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura zdejšího soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky uplatněné v kasační stížnosti. Krajský soud při svém rozhodování nevybočil z této judikatury a nedopustil se ani žádného procesního pochybení. Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost nepřijatelnou a podle § 104a s. ř. s. ji usnesením odmítl.

[16] Zástupci stěžovatele, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, který byl stěžovateli ustanoven usnesením krajského soudu ze dne 28. 8. 2018, č. j. 61 Az 30/2018 - 20, se podle § 35 odst. 10 s. ř. s. s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s odst. 3 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), přiznává odměna za zastupování ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, a to sepsání kasační stížnosti. Zástupci se dále přiznává paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Zástupce nedoložil, že by byl plátcem DPH. Celkem tedy náleží zástupci stěžovatele odměna 3400 Kč, která mu bude proplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

**P o u č e n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2019

JUDr. Lenka Matyášová  
předsedkyně senátu